

אמי לאי אפליר זאלטו בה. הי"ע זמן ההסברה, וההסברה
הטובה ביותר היא לימודי של הרבו, צריך רק להיות בקי בהם, צריך רק
לצלח להגיש אותם אל.

"יהי רצון לימצאו מכס אבן שנייה שלשה שיתקשו! יש מי שצובר
על הרצף, יש מי שצובר על הצפ"ע ובהיאוריו, יש מי שמסתובב בין
הכרניים, ועל צדקתנים ליוזים אלו הכיוונים, צריך לזכור הימים, צריך לזכור
מאורעות ומסובות."

מתעורר לוב בהחלטות, ומתפלל כלחונות ברובים בצרכים, מתאמ
אזקיים, לטעו כתי לזכובה פה צובה.

העומצ אפה בהחלטות לזיווח הצב-מלכות הלבוש, ומשפיע על צוות
צהר?

העומצ אפה בהחלטות לזיווח ענייני גאולה ומשיח בצורה יסודית 302
ליש בישיבה בצהרי כל יום?

הקראת אפרים צוקרקי בקול "מקול" על השליחות צו"א נ"ב, הנחמה על
מה אני מצבה, מה אני מתכוון כשאני אומר להגיש את השליחות לקהל?

המצאו מסילות ללבך התיאוריים צללו. היל בן פולק לטול חלק בלצובה?

כעת – לאחר חצי שנה מכתבת המכתב, שאמנם נכתב במקור לאחד
מחברינו אך התגלגל הלאה לעוד כמה וכמה – אני יכול לספר על תגובות
ותוצאות בפועל. בישיבה בבני-ברק נקבעו כמה חברותות בלימוד הדבר-
מלכות, בחור פלוני התנדב לעזור במערכת ה"לעם", ועוד.

חזקה על תעמולה שאינה חוזרת ריקם, נמשיך ונעורר את עצמנו
וזהלתנו וודאי שנראה תוצאות במעשה בפועל בחיזוק הלימוד בעיני
גאולה ומשיח והעבודה עם עצמו וזהלתו ב"לחיות עם משיח", ודאי
שנראה התוצאה האמיתית והעיקרית, נראה את התגלותו בפועל ובגלוי
לעין כל.

המושך "א חסידישע דעהרער" – עמו 1:

עם צדקתני, והנה הוא מרים את ראשו אזי ומתיר, ילא יוצל זמה הלבת
לצב-מלכות זה משהו בלתי מובן...! אני רואה את אני"ל 22-מחנים
כפר ה"3 אומרים בספר עם הכרבה הרימות והלש תפולא עניינים
וביאורים בצב-מלכות, קוראים את הביאורים הברורים והמסוברים על
הת גלות מצאיתו של מלך המשיח, והנה האומצ בספר מרים את עניני וחלש
לעומצ איצו, "עצ היום הלבת" למחבר בהרשלים, כלל אני רואה להכל
מליצין בלימות של הרבי עצמו, בצורה שאני לואל את עצמי אפה הי"ן
עצ היום".

אני רואה את סייבת הרבנים, בקריאים בליש ליו"ע, ומלל הכל, בלימות
צו"א-נ"ב, והם מסתובבים מרב ארץ ובעולם, יושבים אנו אלימה
רצונית, לומעים את שאותיו ומשיחיתו, ועונים עליוהם בטוב טעם, פותחים
אנו את השליחות וזוכים לו להשוב לוב על כל הנישא.

אני רואה את לב אפי' ישרא עולה סיבוב ומתקשר בחבלי עבות
אהבה ללב כל קהל ישראל, לרבי מלך המשיח, "המת קשרות בין העול
והעם בשליחות הפלואו בגאולה האמתית והשלימות".

ספרים, רק ספרים, כך אומרים חביות העקלנים של מכון מו"ל, רק
הספרים והפכו את העם מבנינים, והפכו לו את הראש, כך הם אומרים, וכך
אמר הרבה לפנייה הרבי, לשו"א מו"ב אוו"ש. הפוסטרים והכרזות סובים
כאשר לרבות רבוב, כצו לעורר את הנישא, "לפרנס כל מקום", אך אם
אפה רוצה לעלו בצורה פנימית, לשנות בצורה מהותית, "להכין את לב
היהודים במקומות ובעליו בולקבלת פני משיח צוקרני", זאא אפלי רק
"על יצו להיות מסביר את עניני של משיח... באופן המת קבל... כלל
ובחינות – על יצו לזיווח עניני משיח וגאולה", לחיים הללו יש משמעות

המושך "מודקדים בשיחות" – עמו 8:

הנפלאות שיארעו בימות המשיח באו רק לפעול את "התגלותו על
ידי פעולותיו", ההתגלות שלו, שכל העולם ידע ויזעק "הרי זה משיח
בודאי". ולכן כאשר קורה מאורע שכזה, רואה בו הרבי מיד את הנקודה
הפנימית והעיקרית שלו, גילוי מציאותו של משיח. עד כאן מהנתבאר
באותו גליון.

ומעניין להוסיף ולציין למדרש המצוטט פעמים כה רבות בספר
'בשורת הגאולה', אודות מלך המשיח העומד על גג בית המקדש ומשמיע
לישראל שהגיע זמן גאולתכם, וכביאורו הידוע של הרבי שמדובר כאן
על זמן ומקום הגלות, כאשר משיח נמצא בבית רבינו שבבבל ומשם
מכריז לישראל הגיע זמן גאולתכם "כפי שהכריזו ומכריזים במיוחד
לאחרונה".

לאותו מדרש יש המשך פחות מוכר המופיע מעט מאד בשיחות (ראה
ש"פ תצא תנשי"א הע' 95). לאחר ההכרזה 'הגיע זמן גאולתכם' משיח
ממשיך ואומר "ואם אין אתם מאמינים, ראו באורי שזרח עליכם".
המדרש מתאר מצב שבני ישראל מתקשים לקבל את התגלותו של
משיח ובשורת הגאולה שלו, ואז מראה להם משיח אור שגורם להם
להאמין ולקבל.

הרבי מרבה לצטט את אותו מדרש ולבאר שהוא כבר התקיים,
"עומדים כבר בשעה שמלך המשיח בא" (ש"פ נשא תנשי"א ס"יג).
ואכן רואים שבני ישראל מפקפקים בדבריו של משיח "אם אין אתם
מאמינים", ובלשון אד"ש "רואים שישנו קושי (עס קומט אן שווער)
להחזיר ההכרה וההרגשה שעומדים על סף ימות המשיח ממש" (ש"פ
בלק תנשי"א ס"י). היכן אם כן הוא אותו אור של משיח שזרח עלינו
ויחדיר בנו את האמונה?

תשובה לכך אפשר אולי למצוא בדבר-מלכות פ' תולדות. "אור של
משיח מורה על ההתגלות של משיח על ידי פעולותיו". עצם התגלות
משיח ובשורתו ניתנים עדיין לפקפוק, ולכן אינם בגילוי כל כך, אין כאן
'אור'. אך כאשר משיח פועל פעולותיו בפועל בעולם, אזי מתגלה משיח
לעין כל, זהו 'אור של משיח'. ואולי זהו האור עליו מסופר במדרש "ראו
באורי שזרח עליכם", האור שמסיר את הפקפוקים ומחזיר את ההכרה
שהנה זה בא.

ויש לומר שזהו בעצם כל תוכנה של שיחת ש"פ משפטים הנ"ל, זוהי
הכרזתו של משיח "ראו באורי שזרח עליכם". ראו שמלך המשיח כבר
פועל פעולתו, ראו כיצד הפעולות זועקות ומראות שמתחילים להתגשם
יעודי הגאולה, זועקות ומראות באצבע הנה זה מלך המשיח היושב בניג.
ומשם מנהל את בנין האו"ם ואסיפותיו מחליט על צמצום הנשק הגרעיני
ופועל "וכתתו חרבותם לאתים". ראו באורי ויעלמו כל השאלות.

אינני מניח לחסידים שלי לישון... ☺

פנה הרופא אל הרבי וביקש רשות לשאול שאלה, והרבי נתן את
הסכמתו.

שאל הרופא את הרבי: "הייתכן שאחרי כל הפעילות הגדולה של
חב"ד בעולם, כפי שראיתי אני בנסיעותיי (הרופא, בין יתר תפקידי,
הוא גם עסקן ציבורי גדול ומזדמן לעיתים תכופות למדינות רבות
בעולם), עדיין לא בא משיח?"

הרבי חייך לעברו חיוך רחב ואמר: "זוהי שאלה גם אצלי, אבל
כנראה שעדיין נותר קצת – כאן עשה סימן בידו הק' – למלא את
הכוס, ולכן בכל הזדמנות שאני מדבר לחסידים, אני מעוררם
לעשות עוד משהו".

הרבי התבטא אז: "איי דאנט לעט מיי חסידים טו סליפ"
[= אינני מניח לחסידים שלי לישון].

מספר המזכיר הרה"ח ר' יהודה לייב גרונו:
בשנת תשנ"ב אמר לי הרבי שאיננו רואה ברור את "האותיות
הקטנות שבגמרא". הזמנתי רופא עיניים ולאחר בדיקה בחדרו
הק, הוגדל המספר במשקפיים.

לאחר זמן אמר לי הרבי, שעדיין אינו רואה בבירור כל כך.
הזמנתי את הרופא פעם נוספת, אך הרופא אמר שצריכים לערוך
בדיקה במכשיר שנמצא בקליניקה ולא שייך להביא אותו לכאן.
הרופא הוסיף כי הוא מוכן לערוך את הבדיקה אצלו בקליניקה
בשעה שלא יהיה נוכח שם אף אחד.

ואכן כך היה: הרבי נסע לקליניקה שלו, וכנהוג לפני בדיקות מעין
אלו טפסר הרופא טיפות עיניים להרחבת האישונים, ולאחר מכן
היה צריך להמתין כרבע שעה עד להשפעת הטיפות. בהזדמנות זו

על עצמם להוסיף בלימוד החסידות.

אד"ש התחיל לחלק משקה ואח"כ אמר שעל המילים "אתה בחרתנו" ישנם שני ניגונים, א' של צדיקים וא' של בעי"ת, ובאמצע עשה כמה פעמים "נו, נו". א"א לתאר את ההבעה על פניו הק' בשעה זו...

אח"כ ניגן את הנוסח של הבעי"ת ואמר שהניגון של הצדיקים אינו נכפל כל קטע, משא"כ זה של הבעי"ת, שזוהי העקשנות שאצלם.

אח"כ ציווה לנגן את הניגון וחילק עוד לחיים וניגן עוד קטעים. היו עוד דיבורים אך אינני זוכר. לבסוף ניגן עוד פעם ואמר "אז מיועט מסיים זיין און גיין שלאפן" [= שנסיים ונלך לישון].

אינני יכול לכתוב רגשות על הנייר אך אני בטוח שאת משך הזמן הזה של לימוד הניגון וכן של החזרה, לא ישכחו לעולם. את המתיקות והנעימות שבזמן הזה אי אפשר לתאר...

בהקפות ביום עשה אד"ש שלוש וחצי הקפות ברצף ורקדו רק פעם אחת. אד"ש עלה לחתן בראשית וקראו אותו ואת כ"ק אדמו"ר הריי"צ. אד"ש החזיק את העצי חיים ע"י הטלית.

בערב הייתה התוועדות ואד"ש צוה שוב לפרוס מפה ולקדש. אמר מאמר ד"ה "ביום השמיני" בירך בהמ"ז על הכוס ולמחר חילק מזה "כוס של ברכה".

ע"מ

מיוחד!

השה"ה בחצרות קודשינו

מכתבי חסידים

המושך יומן תשרי תשכ"א • מומכתבי הרה"ח ר' משה סלונים ע"ה ששלח למשפחתו • מתפרסם כאן לראשונה

ביום ב' דחגה"ס היתה התוועדות ונטלו ידים, ואחר השיחה הראשונה ביקש שיעשו "פורס מפה ומקדש". אח"כ אמר מאמר ד"ה "חסידים ואנשי מעשה". לאחר בהמ"ז אמר ש"כוס של ברכה" יחלק מחה, דהיינו בשבת.

בשבת היתה התוועדות ובתחילתה קידש אד"ש על ה"כוס של ברכה" מאתמול. בסיום ההתוועדות חילק כסש"ב. ביום ראשון הייתה ג"כ התוועדות "שמחת בית השואבה".

בכל לילה במשך ימי סוכות התוועדנו יחד, פעם עם ר' סעדיה ליבעראו ופעם עם ר' זלמן גורארי, שאתו ישבנו עד אור היום.

בשמע"צ הלכנו לבתי הכנסת לשמח ואח"כ באנו להקפות של אד"ש. הרילי"ג סיפר שבזמן ההקפה השישית שאל אותו אד"ש "אז וואו איז משה סלונים?! [= היכן משה סלונים?!].

בליל שמח"ת הייתה התוועדות ואח"כ הקפות עד אור הבוקר. אח"כ לימד אד"ש את הניגון החדש והכריז שהוא יחלק משקה לאלו שיקבלו

חיצוניות, וזה שעושה בחיצוניות הרי הוא שובר את עצמו, משא"כ זה שאומר שאינו מתפלל כי אינו רוצה להיות חיצון הוא פנימי ואמיתי - אמת"ער גוי...

ישנם הטוענים שפלוני מתפלל ומה פעלה עליו התפילה, והרי גם הוא מדבר דברים בטלים כמוני ואולי יותר ממני וא"כ מה פעלה עליו התפילה.

וע"ז הביא באריכות שני משלים וביאר אותם. משל אחד, שזה שעוסק בתפילה ועובד על עצמו הוא אדם, וזה שאינו עובד הוא בהמה שאינה בעלת דעת בכלל, וכמו הבהמה שאינה יודעת החילוק בינה לאדם ובמה האדם טוב ממנה, ואדרבה היא במדרגה גבוהה יותר מהאדם, שהרי לאדם יש שני רגלים ולה ארבע... וכך זה שאינו מתפלל הוא בקטנות כמו בהמה ממש, רק שהיא תאוותה לאכול חציר והוא תאוותו לאכול בשר, ולכן הוא גרוע יותר מבהמה, וכשיעסוק בתפילה יפסיק להיות בהמה ויהי אדם ורק אז הוא יבין את החילוק שבאין ערוך בין קודם לעכשיו.

וזה שכבר עוסק בתפילה מרגיש באמת איך התעלה ע"י התפילה, משא"כ זה שאינו עוסק הוא בהמה ולכן אינו מרגיש.

ועוד משל מחי ומת, שהמת אינו מרגיש ואעפ"י שהוא גוף יהודי והוא קדוש ומכבדים אותו מאוד... אבל הוא מת... ומסריח ממנו... וכמעשה הידוע מהעז בכור שהיה בליובאוויטש, וכמאמר בעקליע בעקליע דו ביסט היליג אבער ס'שטיקנט פון דיר... אבל כשמתפללים נהיים איש חי ומתחילים להרגיש והכל נהיה באופן אחר.

ע"מ

א חסידישע פארבריינגען

עם משפיעים בשיבות הבי"ד

העיסוק ב'עבודת התפילה'

התוועדות המשפיע הרה"ח ר' שלמה חיים קסלמן ע"ה • מומכתב הרה"ח ר' משה ש"י אורנשטיין ששלח לא' מידידיו • מתפרסם כאן לראשונה

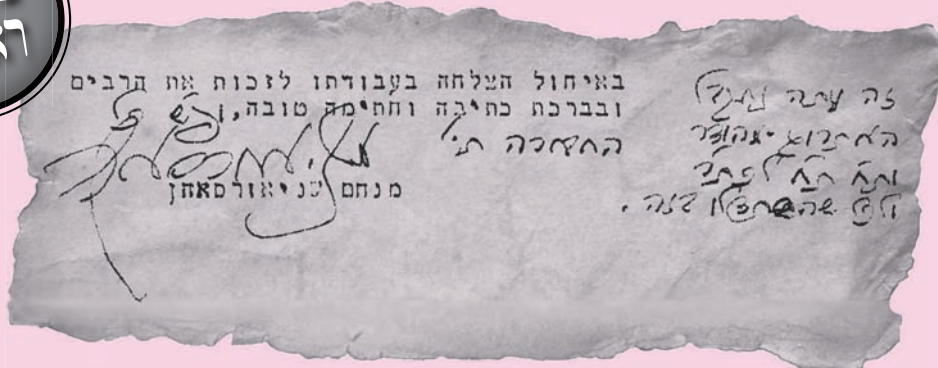
...המשפיע רש"ח דיבר בהתוועדות האחרונה בארוכה בחריפות רבה כנגד אלו שאינם עוסקים בעבודת התפילה, הוא אמר:

ישנם כאלו הטוענים שכשעוסקים בתפילה אפשר להיות עי"ז חיצון, יש ובעל גאון, משא"כ הוא - שאינו עוסק בעבודת התפילה - הוא מקושר ובטל לרבי בתכלית, אבל זה שקר גמור, שלבד זאת שחסידים שאינם עוסקים בעבודת התפילה מתוך התמסרות הם בעלי הפרדה (שיחת הרבי הקודם תשי"א), הרי חיצוניות זה עניין גדול, אעפ"י שאין פנימיות. וכמו גליא שבתורה שהיא חיצוניות לפנימיות התורה, ולא שייך לבטל את זה בגלל שזה חיצוניות שהרי זה חכמתו של הקב"ה. וכמו חסידות שהיא בבחינת חיצוניות לתפילה וכו', הרי החיצוניות היא של הפנימיות, והסדר תמיד הוא שכדי להגיע לפנימיות צריך קודם

האתרוג - מהודר

מאוצרות המלך

כתב-יד קודש מלך אדמו"ר שליט"א

לפנינו מענה - ב"פרסום ראשון" - שהוסיף כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ע"ג מכתב לא' החסידים מתאריך "ערב שבת קדש י"ג אלול ה'שי"ת", בו מודה לו על האתרוג שקיבל ממונו: זה עתה נתקבל האתרוג - מהודר ות"ח ת"ח לכת"ר ולכל שהשתדלו בזה. .. ופ"ש כל החבורה תי' /היי"ק/

מקדשי הקדשים

שיתוף, אגרות ואמרות קודש מרביתנו נשיאנו

על-ידי שהתקשר אלי... ❧

זיך אין דער צייט, פעלט עס ביי זיך ארבע הידות. ולאידך גיסא, בשעת מען גיט נאָך הונדערט דאלאר, באקומט מען נאָך פיר הונדערט. נאָך טרחה בגופו, באַקומט מען געזונט פיר מאָל אזויפיל. נאָך מערער צייט אייגענע, באַקומט מען הצלחה אין תורה ותפילה פיר מאָל אזויפיל.

(משיחת יום שמח"ת ה'תשס"ז, בלתי מוגה)

תרגום הפשי ללה"ק:

בידעי עד כמה נוגע וחביב לרבי כל רגע שילדים לומדים, כתבתי מכתב למקום כלשהו – בארץ ישראל – שיתחילו ללמוד לפני הזמן שנקבע ע"י השלטונות.

כשהגיעה הידיעה למשרד המתאים, שהתחילו ללמוד [מוקדם מהרגיל], הגיעו הם והתרו, שאם לא יפעלו ע"פ החוק, אזי לא תהי להם עוד כל שייכות איתם ויפסיקו לשלם. היהודי שמונה שם לאותה עבודה, ענה להם:

שמעו רבותי! קיבלתי מכתב מפלוני בן פלוני שאתחיל את הלימודים מוקדם. באם רוצים הנכם לקבל זאת, מה טוב, ובאם לאו יהי גם-כן טוב אי"ה.

למחרת הם הגיעו שוב, ובנו מקום מתאים ללימודים; לאחר שכבר למעלה משנתיים שמתעסקים במשא-ומתן איתם שיתנו להם, ולא נתנו.

עפ"י טבע, לגמרי לא מובן. בשעה שהגיעו אליהם עם ההתראה, והרעישו שיעשה דוקא כפי שהם מורים, ובאם לאו לא יקבל מהם שום פרוטה, והוא עונה להם שקיבל מכתב ובמילא מוכרח הוא לקיים כפי מה שכתב לו ואינו מתחשב עם מה שהם אומרים, ולבסוף, לא רק שלא נגרע מאומה, אלא עוד זאת שבאו ובנו בכדי שיוכלו עוד ילדים לבוא וללמוד! ואף אחד לא אמר על כך תהלים, ואף אחד לא תרם לכך שום פרוטה לצדקה, רק שבשעה שענה עם תוקף שיש לו פקודה מפלוני בן פלוני, בצירוף התואר שכינה אותי, הרי על-ידי שהתקשר אלי, ועל-ידי-כך עם הרבי, פעל הזוה באותו אדם.

והגם שבגלוי התחיל ההוא להרעיש, אבל בפנימיות לבבו נפעלה בו הזוה לטוב, דאע"ג דאיהו לא חזי מזלי חזי, שנתבטל אל הרבי, והוסיף בבנין, שע"י יתחנכו בע"ה עוד ילדים בחינוך הכשר.

זה הי' מעשה עם יהודי שלא ראה את הרבי מעולם, בלויבאוויטש הוא לא למד וכו' וכו', הרי עאכו"כ אלו שראו את הרבי, וראו את הרבי נ"ע, שכולא חד, ולבסוף הם התפעלו מהשטות של מלך זקן וכסיל. וכפי שכתוב "עשר בשביל שתתעשר", שהכוונה היא על הטרחה בממונו, בגופו ובנשמתו. שכל הענינים שנותנים, אין זה שנותנים, כי-אם שלוקחים, היות וכאשר נותן הוא לרבי ממונו או גופו או נשמתו, מחזיר הרבי ב"ארבע ידות יהיו לכם". ובשעה שנותנים פחות במאה דולר נפחות הוא בעצמו בארבע מאות. ובשעה שמתעצל לטרוח בגופו כיון שחס על בריאותו, נחסר בו ארבע הידות. וכאשר חס על נשמתו, מכיון שרוצה הוא ללמוד ולהתפלל לעצמו בזמן זה, נחסר בעצמו ארבע הידות. ולאידך גיסא, בשעה שנותן עוד מאה דולר, מקבל עוד ארבע מאות. עוד טרחה בגופו מקבל בריאות ארבע פעמים כך. יותר זמן מעצמו, מקבל הוא הצלחה בתורה ותפילה ארבע פעמים ככה.

וויסענדיק אויף וויפל ביי דעם רביין איז נוגע וחביב יעדער רגע וואָס קינדער לערנען, האָב איך אָנגעשריבן אַ בריוו אין אַ אַרט – ס'איז געווען אין אי"י – מען זאָל אָנהויבן לערנען פאַר דער צייט ווי ס'איז אויסגעשטעלט פון דער רעגירונג.

אַז ס'איז אָנגעקומען די ידיעה אין משרד המתאים אַז מען האָט אָנגעהויבן לערנען, איז מען געקומען און מען האָט מתרה געווען, אַז אויב מען וועט טאָן ניט ווי זייער געזעץ איז, האָבן זיי מער קיין שייכות ניט צו דעם און אויפהערן צאָלן. דער איד וואָס איז אַוועקגעשטעלט דאָרטן אויף יענער אַרבעט, האָט זיי געענטפערט:

שמעו רבותי! איך האָב געקראָגן אַ בריוו פון פלוני בן פלוני אַז איך זאָל אָנהויבן לערנען פריער. אויב נעמט זיך דאָס ביי אייך צו, איז גוט, און אויב ניט, וועט אויך זיין גוט אי"ה.

אויף מאָרגן זיינען זיי געקומען און אויפגעבויט אַ מקום מתאים ללימודים, וואָס ס'איז שוין מער ווי צוויי יאָרן וואָס מען האָט מיט זיי צוטאָן זיי זאָלן עס געבן, און זיי געבן ניט.

עפ"י טבע איז דאָס אינגאַנצן ניט מובן. בשעת מען איז געקומען צו אים מיט אַ התראה, און מען שטורעמט אַז ער זאָל דוקא טאָן ווי זיי זאָגען, און אויב ניט וועט מען אים קיין איין פרוטה ניט געבען, און ער ענטפערט זיי אַז ער האָט באַקומען אַ בריוו במילא פאַלגט ער אזוי ווי מען האָט אים געשריבן און רעכנט זיך ניט דערמיט וואָס זיי זאָגען, ולבסוף איז ניט נאָר וואָס מען האָט גאָר ניט גורע געווען נאָר מען איז געקומען און צוגעבויט בכדי עס זאָל קענען קומען נאָך קינדער לערנען!

און קיינער האָט אויף דעם קיין תהלים ניט געזאָגט, און קיינער האָט אויף דעם קיין פרוטה אויף צדקה ניט געגעבן, נאָר בשעת אַז ער האָט געענטפערט מיט אַ תוקף אַז ער האָט אַ פקודה פון פב"פ, מיט דעם תואר מיט וועלכן ער איז מיר מכנה, איז דורך דעם וואָס ער איז פאַרבונדן מיט מיר און דורך מיר מיטן רביין, דאָס האָט גע'פועל'ט אויף יענעם אַ הזוה.

וואָס הגם אַז בגלוי האָט ער אָנגעהויבן צו שטורעמען, אָבער בפנימיות לבבו האָט עס אויף אים גע'פועל'ט אַ הזוה לטוב, דאע"ג דאיהו לא חזי מזלי חזי, אַז ער איז נתבטל געוואָרן פאַרן רביין, און האָט מוסיף געווען אין דעם בנין, וואָס דורך דעם וועט מען מחנך זיין בע"ה נאָך קינדער בחינוך הכשר.

דאָס איז געווען אַ מעשה מיט אַ אידן וואָס האָט דעם רביין קיין מאָל ניט געזען, אין ליובאוויטש האָט ער ניט געלערנט וכו' וכו', היינט עאכו"כ די וואָס האָבן געזען דעם רביין, געזען דעם רביין נ"ע, וואָס כולא חד, ולבסוף ווערן זיי נתפעל פון די שטות פון מלך זקן וכסיל.

און ווי עס שטייט "עשר בשביל שתתעשר", און דאָס גייט אויף די טרחה בממונו בגופו ובנשמתו. אַז אַלע ענינים וואָס מען גיט, איז דאָס ניט וואָס מען גיט, נאָר מען נעמט, ווייל בשעת מען גיט דעם רביין, ממונו אָדער גופו אָדער נשמתו, גיט אַפּ דער רבי די "ארבע ידות יהיו לכם". און בשעת מען גיט ווייניקער מיט הונדערט דאלאר, האָט מען אליין ווייניקער מיט פיר הונדערט. בשעת מען פוילט זיך לטרוח בגופו ווייל מען זשאַלעוועט דעם געזונט, פעלט עס ביי זיך ארבע הידות. און בשעת מען זשאַלעוועט נשמתו, וואָרום ער וויל לערנען און דאווענען פאַר

בשעה שענה עם תוקף שיש לו פקודה מפלוני בן פלוני, בצירוף התואר שכינה אותי, הרי על-ידי שהתקשר אלי, ועל-ידי-כך עם הרבי, פעל הזוה באותו אדם

❧ בלויבאוויטש מחדירים "דבר המעמיד" ... ❧

אלא שסוכ"ס ישאר בודאי בתו"ת, כי בהיותו בלויבאוויטש החדירו בו "דבר המעמיד" ש"אפילו באלף לא בטיל", ובמילא "בל ידח ממנו נדח", והוא יישאר "תמים", וסוכ"ס יפעל הוא גם על בניו ובנותיו, חתניו ונכדיו, שגם הם יהיו חסידים, והוא עצמו בכלל זה.

בהמשך השיחה אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א לא' הנוכחים:
זכיתם ללמוד תקופה בתומכי תמימים בלויבאוויטש, ומאז נכנסתם למצב של "ניידי ואזלי". חצי שעה "אָ פוילשער", חצי שעה "אָ תמים", חצי שעה "אָ בעל-בית", וחצי שעה "אָ גוטער איד"...

נקודת האמת של חב"ד

'עצם הלוז' שמחזיק ומחיה את החסיד בכל עת • נקודת ה'אמת' של חסידות חב"ד • התוועדות עם הרה"ח ר' עופר שי' מייזובניק, ר"מ ומשפיע בישיבת חסידי חב"ד ליובאוויטש – צפת

אומר את החת"ת, ולפעמים – גם נרדם עליו... ההתעקשות על אמירת החת"ת מידי-יום, בגלל שזו הייתה תקנה של הרבי, הביאה לכך שבסופו של דבר – זה החייה והפריח אצלם את שאר ענייני התומ"צ, והם החלו לגדל זקן ולשמור שבת, ובדרך זו גם חינכו את ילדיהם. ההתעקשות על שמירת התקנה של הרבי, זה מה, שבסופו של דבר – היווה 'עצם הלוז' לקיום שאר העניינים כיהודים שומרי תורה ומצוות המקפידים על קלה כבחמורה – הם ומשפחותיהם...

חלפו שנים, וגלגלי ההיסטוריה חזרו על עצמם... ובשנת תשד"מ הגיעה תקנה חדשה: כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א תיקן ללמוד שיעור יומי ברמב"ם. כמו בעבר – בדור השישי, גם כאן – היו יהודים שנאחזו ונתפסו על קיום תקנה זו – בכל הכח. בסופו של דבר – העקשנות בקיום התקנה של הרבי, עמדה להם, והחיייתה את כל העניינים מחדש. היה זה 'עצם הלוז' לפריחה מחודשת בכל התחומים של חיים יהודיים חסידיים.

בדורינו אנו, בא הרבי שליט"א וגילה דרגה נוספת; נכון אמנם שכל שמירה על התקנות הקדושות מקשרות אותנו אל הרבי ונותנות לנו את הכח והחיות בשאר ענייני תומ"צ, אבל השער של כל אלו, 'עצם הלוז' של ימינו, מה שיפריח את החיים היהודיים והחסידיים... – זו העמידה האיתנה בנושא של 'משיח', הרבי חידש שחידו של בלי משיח זה כמו חסיד בלי חסידות, בלי תפילה, זה יכול להיות עוד חסיד אבל לא חסיד חב"ד.

הרבי חידש שחידו בלי משיח זה כמו חסיד בלי חסידות, בלי תפילה, זה יכול להיות עוד חסיד אבל לא חסיד חב"ד

כאשר עסוקים בלהט בנושא העיקרי – בהכנת העולם כולו לקבלת פני משיח צדקנו, ובעקשנות מתמדת חיים עם משיח בחיי היום-יום – זהו הדבר שנותן חיות לשאר העניינים החל ממבצעים, וכלה בחת"ת ורמב"ם, כי אחרת אי אפשר, אותו רבי שחידש את תקנת הרמב"ם חידש את העובדה שכיום כל ענייני השליחות עוברים דרך השער של גאולה ומשיח, וגם כאן אנו רואים איך ההיסטוריה חוזרת על עצמה – דווקא אותו יהודי שחדר בנושא של משיח עד הסוף הוא זה שחי בצורה בריאה את כל העניינים של הרבי, הוא זה שאצלו התקנות והמבצעים לא נכנסו לאיזשהו מוזיאון חלילה אלא הם חיים וקיימים כבימים ימימה.

הקלוגינקער תמיד יכול לבא ולטעון שהכל 'יחזוניות', איפה החיות בנגלה ובחסידות, איפה האריכות בתפילה – שעליהם חונכנו, הטיפוס הגלותי, אותו אחד שהקלוגינקער הצליח עליו, יכול לבא ולהתוועד לילה שלם אך שלפני עשרים שנה, כשהרבי שליט"א תיקן את התקנה של לימוד הרמב"ם היומי, אז מי שאחז בתקנה והתעקש על קיומה, זה ה'חיה אצלו את כל העניינים בחיים החסידיים, בלימוד הנגלה וחסידות, ובאריכות בתפילה, על-פי מיטב המסורת החסידית. כל זה למה? כי אותו אחד, לא רואה את הרבי בתוך העניין אלא הוא מחפש שם את עצמו, בשיטה זו גם ההסתכלות על תקנת הרמב"ם בתשד"מ לא הייתה הסתכלות נכונה כי שוב השאלה כאן האם אני מחפש את עצמי או את הרבי, חסיד אמיתי הוא חייל, הוא לא מחפש שהיהדות שלו תראה יפה יותר, הוא מחפש את האמת והאמת מונחת בהתקשרות נטולת פשרות מה שאומרים לך – עשה, בזמן ובמקום הנכון.

לפעמים באיצטלה של "התקשרות" יכולים לעוות מושגים, חשוב לדעת שאותו קלוגינקער לא נולד היום. הוא מלווה אותנו מחטא עץ

ברוסיה, בשנים תר"פ-תר"צ, לאחר עליית הקומוניסטים לשלטון, החלו לנשב רוחות כפירה, נגד האמונה בבורא עולם, על בסיס השוויון המוחלט בין כל האומות, בלי הבדלי דת וגזע. רוחות עזות אלו, חדרו גם למחנה חסידי חב"ד והפילו חללים רבים. רבים ממשפחות אנוש החלו להתדרדר בקיום התורה והמצוות, לא שמרו שבת ר"ל, הורידו את זקניהם ולא הקפידו על שלש תפילות ביום. אבל, למרות זאת, היה ליבם פתוח, חם, עם הרבה רגש לחסידות ולאידישקייט, כך שאותם היהודים היו מוצאים את עצמם כמעט דרך קבע בהתוועדויות המחתרניות של אנוש, יושבים ובוטלים כל מילה כתורה מסיני.

באחת השבתות נערכה התוועדות גדולה, בה השתתפו כל גדולי החסידים, ביניהם: ר' ניסן נעמענוב, ר' אברהם מאיאָר ור' אברהם סטפטרלט. שמעה של ההתוועדות הגיע לכל פינה, ולא היה אחד שהסכים לוותר על ההתוועדות. את הכיפות והארנקים אמנם הם טלטלו בכיסים... אבל בכל זאת הגיעו. למרות ההתוועדות המסקרנת והמיוחדת, היה אחד מהחסידיים שוויתר עליה ועמד בחוץ. היה זה ר' מענדל ע"ה פוטערפאס. הוא לא התוועד עם כולם בפנים, אלא, הוא עמד בחוץ וקיבל במאור פנים את כל אותם יהודים נטולי הזקנים שלא הצליחו לעמוד מול משטר האימים של הימים ההם.

מי מאיתנו, היה מוותר על התוועדות שכזו? אבל ר' מענדל עמד בחוץ ודובב את אותם יהודים, עם חיוך לבבי אמיתי – לא 'חיוך' של נחש שאורב לטרפו – אלא חיוך יהודי שופע חום ואהבה. ותוך כדי שהוא מניח את ידו על כתפיהם, דיבר עימם על התחזקות בקיום התורה והמצוות, לשמור שבת, להניח תפילין מידי-יום. היה עם מי לדבר, ליהודים האלה היה לב חם ורגיש, לכל עניין שניחוח חסידי נדף ממנו.

ברבות השנים, כשכ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נאסר ונכלא, התעוררה באותם חסידים הנקודה הפנימית, כמו נגעו בציפור נפשם, או אז, החום החסידי שהיה חבוי במכמני ליבם פרץ החוצה, כלבה בוערת, והם החלו להפעיל קשרים, לגלות היכן כלוא הרבי, ע"מ לשלוח לו אוכל ושאר דברים שהיה צריך, הם היו אלו שעבדו במרץ מבלי לנוח לרגע, בשביל לפעול את שחרורו המהיר ביותר של הרבי. בפועל, השחרור של אדמו"ר מוהרי"צ היה בעקבות פעולותיהם של היהודים הטובים הללו...

חלפו להם השנים, ובתחילת שנות השי"ן, הנהיג אדמו"ר מוהרי"צ את תקנת אמירת השיעור היומי בתהילים לאחר התפילה, וזמן-קצר לאחר-מכן נוסדו התקנות של השיעור היומי בתנאי, והשיעור בחומש, הלא הם שיעורי החת"ת.

דוקא אותם חסידים, שבקושי שמרו שבת, ולא הקפידו על שלש תפילות ביום, בעת הגיע לאזנם על דבר תקנות החת"ת מהרבי – לא וויתרו, והיו מקפידים כל יום על אמירת החת"ת, בצורה עיקשת. יכול היה להיות מצב – שחסיד מגולח זקן, שספק אם הניח תפילין באותו יום, אבל לאחרי העבודה גם בשעה מאוחרת בלילה, היה

חב"ד זה לא בגדרים של עולם בכלל, וכשאתה מסתכל בעיניים של חסידות אתה רואה את הקב"ה, את הנשמה, את היהדות, את עצמך, האנשים סביבך, ה-כ-ל באור אחר לגמרי. כל השמחה והרגש שקיימים בחצרות אחרות הם יפים ונשגבים, אבל זה לא מתחיל להגיע לאמת שיש בליובאוויטש.

אחד מהביטויים לאמת הזו של חסידות אנו רואים בפרק כ"ט בתניא. אדמו"ר מבאר שיתכן מצב שיהודי שומר תומ"צ יהיה יותר גרוע מקל שבקלים, אם ננסה לצייר לעצמנו מה זה קל שבקלים נקבל תמונה של אדם גס ומגושם, יושב קרנות, בלי טיפת ערכים. מגיע אדמו"ר הזקן בתניא ואומר שאתה, עם כל מה שלמדת, והתפללת, כל הנגלה החסידות, ואפילו את ה"חסידישקייט" שלך, ועם כל אלה ייתכן שאתה יותר גרוע מקל שבקלים.

הייתכן? וכי אין פה הגזמה? אדם שהשקיע בתורה ומצוות כל חייו ויגיע עוד לבית דין של מעלה עם משקל אדיר של קיום מצוות, וייתכן גם שיקבל על זה גן עדן כיאה, אדמו"ר הזקן בא להכניס לו לראש, תראה, אתה יותר גרוע מקל שבקלים, זו תורה וזו שכרה?

מתנגד שהיה שומע את הדברים היה יכול להזדעזע: אני כל השנים שישבתי ולמדתי, צברתי נקודות אחת לאחת, אני? אני יותר גרוע מהאדם הגס מהשוק?

אלא שכאן מגיעה נקודת האמת של חסידות, חב"ד היא אחרת לגמרי, זה מושגים לגמרי שונים, לא מדברים פה על כשרונות ולא על כמה תורה למדת, לא מדברים ששוקלים מצוות כמו במעבדה, מדברים פה על כמה הנחת על השולחן? איפה נתת משהו? מה הקרבת מתוכך, מעצמך? חסידות מלמדת אותנו להסתכל על נקודת האמת לא איפה אתה בתוך העסק, אלא אתה לא בעסק ושם בדיוק מתחילה האמת! זה האמת של חב"ד, חב"ד לא מסתכלת במשקפיים של עולם, חב"ד מסתכלת במשקפיים אחרות, משקפיים של אמת.

ב"היום יום" מובא שאם אדמו"ר לא היה כותב את המילה "באמת" באגרת קטונתי היה לו עוד חמישים אלף חסידים.

אם נצייר לעצמנו חמישים אלף חסידים בדור ההוא, נשאל מיד, הרי אותם חמישים אלף חסידים במשך הדורות היו מתרבים בנים ובני בנים, ואיתם אפשר היה להגיע היום לכמה מליונים של חסידים, היינו יכולים כבר מזמן לכבוש את העולם... ואדמו"ר, בשביל מילה אחת, הפסיד כל כך הרבה, מה ההגיון בזה?

אלא שנכון שמצד העניין, אדמו"ר היה יכול לכתוב את המילה "אמת", ואז היו עוד כל כך הרבה חסידים, אבל הם לא היו חסידי חב"ד, זה היה עוד איזשהו תוספת, אמנם אדירה, אבל אז היינו מפספסים את כל הנקודה.

עם הווארט 'אמת' אדמו"ר בא לומר: לא אכפת לי להפסיד אתכם, כי עוד חמישים אלף חסידים **כמוכם**, כאלה שמזוהים עם היופי שבחסידות, עם עוד איזשהו פולקלור יהודי, אך לא מזוהים עם המילה "באמת", אני לא מחפש ולא צריך, אני צריך עוד חסיד **אפילו אחד** העיקר שיזוהה עם הווארט 'אמת'.

נקודת האמת הזו של חסידות היא זו שעמדה לנו מול הקלוגינקער בכל הדורות, בכל המצבים, מול כל הנסיונות, והיא זו שתעמוד לנו כיום ברגעים האחרונים של הגלות כאשר החושך יכסה ארץ וערפל לאומים, והקלוגינקער שוב עלול גם כאן לבא ולבלבל, להתעטף באיצטלה של קדושה וחסידות וכך לנסות להניע אותנו מהחוט הדק של האמת הצרופה, כאן אנו עומדים ועם אותה גישה עליה חונכנו כל השנים ממשיכים הלאה ומכנינים את עצמינו ואת העולם לקראת הגאולה האמיתית והשלימה והרבי שליט"א משיח צדקנו בראשינו.

הדעת בזמן אדם הראשון, והוא משתדל להביע את דעתו כמעט בכל נושא ששייך לחמימות בתורה ומצוות.

בתקופה בה למדתי בישיבה בכפר-חב"ד, ארע מקרה בו מצאוי תולעים בלחם. הסערה שהתחוללה בעקבות כך הייתה גדולה. הסוף היה, שהלכו למאפיה ברמלה, בדקו וחיפשו בכל צורה אפשרית, בנפות ובמכוונות, כשמצאו את הבעיה – היא תוקנה. מאז המשיכו כרגיל להביא לחם מאותה מאפיה לישיבה.

היה בחור מסוים, שבשונה מכולם, לא חזר לאכול מאותו לחם. הוא הביא באופן קבוע לחם מהבית. אותו בחור שלא רצה לבלוט ב'צדקנותו', וחשש ל'יוהרא', ניגש למשפיע ר' מענדל פוטערפאס ושאל אותו – האם נכון הוא עושה שמביא לחם מהבית, ולא אוכל את הלחם של הישיבה ככל הבחורים. ר' מענדל ענה לו – שטוב הוא עושה, ולא יחשוש מכיון ש"יש עניין שבחורים ידעו שצריך להדר".

לעיתים משתמשים במושג "אוכל של תומכי-תמימים" בצורה לא נכונה. 'אוכל של תו"ת' זה לא "פטור" שמאפשר לך לאכול כל מה שמוגש, בלי להתאמץ לנסות להתחקות אחרי כשרות המאכלים. 'אוכל של תו"ת' זה 'עבודה'. כשאנחנו נגיע למצב, בו תהיה במעמד של בטחון מוחלט ואיתן, שכל דבר היוצא מתחת ידו של הרבי, לא יכול להיות איתו בעיה בכלל, ובמילא גם לא בעיה של כשרות – זה משהו אחר. אבל כשאני לוקח את דבריו הקדושים של הרבי, ומשתמש בהם להפקרות שלי, שיהיה לי חיים יותר קלים, שלא אצטרך להשתגע כדי למצוא אוכל טוב, אז לפחות שלא אשתמש במילים הקדושות "אוכל של תו"ת"! תמיד צריך לבדוק מהיכן נובעים הדברים, גם כשמצטטים פתגמים שיסודותם בהררי קודש, יתכן ואצלך, כשאתה משתמש בהם, המקור לדברים הוא מקליפה, ר"ל.

ישנם מידות חיוביות וישנם מידות שליליות, והם דומות זו לזו להפליא. כל ההבדל ביניהן הוא כחוט השערה בלבד; למשל, שמחה והוללות, עצבות ומרירות, 'מוחין' וקרירות, ולענייננו – ביטחון והפקרות. לפעמים קורה שמאחורי המילים הפשוטות האלה "הכל כאן כשה, הכל בסדר" (שהרי מדובר ב'אוכל של תו"ת') נמצא ביטחון עמוק, לעומת זאת, יתכן והכרזה כזאת נובעת מהפקרות מוחלטת.

החינוך שחסידות מחנכת אותנו, שהרבי מלך המשיח מחנך אותנו הוא חינוך אחר במהותו, הוא חינוך טהור ואמיתי, הוא חינוך ששוקל דברים לפי נקודת האמת על פיהם הוא חי וכך הוא מתנהג.

בכדי להמחיש קצת את החידוש של חסידות בעולם ניקח לדוגמא את ההבדל בין עילוי לגאון. ההבדל הוא הבדל תהומי, זה הבדל של שני עולמות, עילוי – פירושו שבאם אצל כולם בממוצע האנטלגנציה האנושית עונה על מאה איי-קיו, לו יש מאה ועשרים, מאה ארבעים, מאתיים. קח את המושגים שיש ותוסיף עליהם, אם כל אחד לומד דף גמרא בשעה הוא לומד בכמה דקות, בגדרי אנשים כערכנו הוא גאון פי כמה ממושגים שאנו רגילים אליהם. אבל זה עילוי.

אצל גאון זה אחרת, לגאון יכול להיות גם מאה ואחד איי-קיו, לא מאתיים ואפילו לא מאה חמישים, אבל הוא אחר, הוא שונה במהותו, אם יבואו שלש מאות עילויים הם לא יגיעו לרמה של גאון עם מאה איי קיו, כי זה שכל אחר לגמרי.

ובמילים אחרות: עילוי זה הגדרה של כשרונות, וגאון זה הגדרה של מהות.

חב"ד זה לא אמת אחרת, אלא זאת **האמת!** האמת של חסידות

שמיני-עצרת ושמחת-תורה

יום שמיני עצרת

עם סיום התפלה שאל הריליג את כ"ק אדי"ש אודות לראות ולהיראות אל הקהל, וכ"ק אדמו"ר שליט"א הניד בראשו הק' לחיוב. בתוך דקה יצא כ"ק אדי"ש אל המרפסת, ובהגיעו אל המרפסת המיוחדת, פתחו את הוילון, ומלך המשיח נראה לעין כל. הקהל הכריז גוט יו"ט וניגן את "ושמחת".

כ"ק אדי"ש הביט אל הקהל ולאחר כשתי דקות סימן בידו הקדושה, ומיד עצרו את השירה. הריליג שאל דבר מה, ולאחר שניות הודיע שינגנו (כרצון הרבי) את ניגון ההקפות לרלו"צ, והתחילו מיד. הרבי התכופף באופן מיוחד ותפס בשולי המרפסת (הי נראה כרוצה להתרומם), סקר את כל הקהל ועודד בראשו הק' את השירה. בתנועה הידועה הי כמ"פ תנודות בראשו הק'. אח"כ, משהפסיקו עוד הפעם, סימן הרבי שימשיכו הלאה, וניגנו את ניגון ההקפות לשמח"ת. לסיום, סימן בידו הקדושה והריליג שאל "האם לסיים", ואז סגרו את הוילון. מעמד זה נמשך כ-7 דקות והשעה היתה 21:22.

ליל שמחת תורה

השעה היתה 7:30, לפתע מגיעה הודעה מבוהלת מהרב זאב שיי כץ: "מעריב און הקפות". בתוך דקות נפוצה בקראון הייטס השמועה ע"ד ההקפות המוקדמות, וחברי ההצלה הוזעקו אף הם (בהיתר הרבנים), כדי להיות ערוכים לכל דבר.

בשעה 7:35 יצא כ"ק אדי"ש אל החדר המיוחד וב-7:45 יצא כ"ק אדי"ש אל המרפסת. הקהל ניגן את הניגון הידוע לשמח"ת. עם צאת כ"ק אדי"ש הביט לשמאלו והסתכל על הקהל, ולאחר כשתי דקות התחילו בסדר ההקפות. בכל פסוקי אתה הראת הראשון כובד כ"ק אדי"ש, והסדר הי, שלאחר כל פסוק שאמר, הרים את עיניו הק' אל הקהל, שיאמרו הם. את הפסוק הראשון אמר בקול יותר והמזכירים יכלו לשמוע זאת.

לאחר "אתה הראת" האי החלו לנגן ניגון שמחה להקפות, וכ"ק אדי"ש החל מיד לעודד בתנועות ראשו הק'. משך כל הזמן הביט וסקר את הקהל ועודד בראשו, עתים חזק יותר ועתים פחות. כ"ז נמשך כעשרה דקות. לאחר "אתה הראת" הב' החלו לנגן "על הסלע...", וכאן הפתיע כ"ק אדי"ש את כל הקהל כאשר לפתע פתאום החל להתנועע לד' רוחות עם כל גופו הק', ובכל כוחו. הקהל בשירתו לא הצליח להשיג את הקצב, וכ"ק אדי"ש שימח במשך כ-4 דקות בתנועות כאלו חזקות, שמי שלא ראה בעיניו לא יאמין לזה (פשוטו כמשמעו).

בהמשך לפסוק "והיה זרעך" ניגנו "ופרצת" ומפעם לפעם הניד כ"ק אדמו"ר שליט"א בראשו הק' ועודד את השירה במשך זמן. הניגון נמשך כ-7 דקות. ואח"כ התחיל סדר ההקפות.

להקפה הו' כובדו אורחים מקנדה, וניגנו "הרבי שליט"א". בהגיע הקהל לקטע "יעי הרמטכ"ל הגדול מכולם" החל כ"ק אדי"ש לעודד בראשו הק', ולסיום, כשהגיעו למילים "נתגבר על העולם", החל כ"ק אדי"ש לעודד בתנועות ראשו הק' ועם גופו לימין ולשמאל, וכולם ניגנו בהתלהבות רבה ובמשך זמן, והשמחה היתה רבה. הקפה זו ארכה כ-3-4 דקות.

להקפה השביעית כובד אדונו מורנו ורבינו, והרב גוטניק מסר את הסיי"ת לכ"ק אדי"ש.

בעוד הרבי קורא את הפסוקים של ההקפה, החלו הילדים (כשכל הקהל בעקבותיהם) להכריז "יחי אדונו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד", ולאחר שהכריזו ג-ד פעמים, החל לפתע כ"ק אדמו"ר שליט"א לעודד בתנועות ראשו הק', ובחזקה, לימין ולשמאל, למזרח ולמערב. הקהל המשיך להכריז וכולו נרגש החל גם לנגן אותה בניגון הידוע עם

המילים

"יחי אדונו" וכ"ק אדי"ש

עודד בחזקה, ועם גופו הקדוש. הקהל שלא האמין למראה עיניו המשיך לנגן שוב ושוב, וכ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח המשיך לעודד בחוזק, וכך שרו את השיר במשך כ-3-4 דקות.

בסיום התפילה הכריז הקהל "גוט יו"ט" והתחיל בניגון של "ושמחת בחגך", וכ"ק אדי"ש התחיל לעודד בתנועות ראשו וגופו הק' חזק מאוד כשמידי פעם מפסיק לרגע, ושוב חוזר לעודד. לאחר כ-3 דקות שאל הריליג אודות סגירת הוילון והרבי השיב בחיוב. הקהל חשב כבר שנגמר, אך לפתע (בעוד מתחילים לסגור את הוילון) החל כ"ק אדי"ש לעודד (לראשונה בלילה זה) בידו הק' למעלה מ-30 פעם לעבר הילדים וכל הקהל הקדוש. כמובן שמיד הופסקה סגירת הוילון והקהל החל לרקוד על מקומו בעוז ותעצומות, תוך כדי ששר את הניגון בכל כוחו. לסיום סימן שוב בידו הק' שיסגרו את הוילון לגמרי, וגם אז, באותם שניות ספורות, עודד שוב לעבר הקהל, וכך נפרד הרבי מהקהל מתוך עידוד ושמחה מיוחדים. ההקפות היו כשעה וחצי, והשעה היתה 9:15.

עם צאת כ"ק אדי"ש המשיכו הריקודים. את שהתחולל בבית המדרש בשעה זאת אין לתאר, מעגלים מעגלים נוצרו בקהל, כולם אמרו לחיים ואיחלו מז"ט איש לרעהו. אחרים בירכו "שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה" ובמשך כל הלילה היו ריקודים של "יחי אדונו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד". המשקה נשפך כמים והאנשים רקדו שעות ע"ג שעות.

יום שמחת תורה

בשעה 12:24 פתחו את התריסים, והחידוש הגדול הי, שהרימו גם את התריס של החלון השלישי השקוף כמעט לגמרי, כך שמהצד הדרומי של בית הכנסת יכלו לראות את כ"ק אדי"ש במשך כל הזמן. מיד התחילו בחזרת הש"צ.

בשעה 12:50 עבר כ"ק אדי"ש אל המרפסת להקפות ובשעת מעשה התחיל הקהל להכריז "יחי אדונו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד". עם פתיחת הוילון של המרפסת, הביט כ"ק אדי"ש אל החלון של החדר המיוחד (בו עמדו ילדים) ועודד כ-4 פעמים, ומיד הגביר הקהל את ההכרזה והתחיל לומר אותה בניגון "יחי אדונו...". לאחר כ-2 דקות התחילו בסדר ההקפות.

הגבאי היום הי' הרב שניאור זלמן שי' גורארי' ואת ה"אתה הראת" כולו אמר כ"ק אדי"ש. בחלק מהפסוקים כיבד הגבאי הרב כץ, וכמ"פ, כשכיבד את כ"ק אדי"ש אמר "און מאיזי מכבד כבוד קדושת אדונו מורנו ורבינו מלך המשיח שליט"א".

קריאת התורה הי' ע"י הרב מרדכי שי' שוסטערמן. לאחר חתן תורה שאל הריליג את כ"ק אדי"ש בקשר לחתן בראשית האם ברצונו לעלות לתורה, כן הציע שזה יהי' באותו מקום שהרבי ישב בעת ההקפות. על שאלה אחת הניע הרבי בראשו לשני הצדדים (כאומר 'נו' ועל השאלה האחרת הניד בראשו הק' לחיוב. הרבי שליט"א אז מעט אחורה ובמקומו הונח שולחן שעליו הניחו אח"כ את הסיי"ת, לאחר שכ"ק אדי"ש חזר למקומו (סמוך לשולחן) הביאו את הסיי"ת (של משיח), הניחוהו על השולחן והרב שוסטערמן נעמד משמאל כ"ק אדמו"ר שליט"א וקרא את ה'מרשות'. במשך כל אותו זמן הביט כ"ק אדי"ש בסידור.

לסיום, כשהרב שוסטערמן אמר את ה'יעמוד' על הפריערדיקער רבי, אמר על כ"ק אדי"ש "אדונו מורנו ורבינו (וענו כל העם יחדיו ואמרו) מלך המשיח... בן הרב ר' לוי יצחק". אימה ופחד אחזה בבעל קורא (כמידי שנה) עקב קריאתו את שמו של הרבי שליט"א, בפרט עם התוספת הזאת לראשונה.

עם סיום התפילה סימן כ"ק אדי"ש בידו פעמיים לסגור, ומיד סגרו את הוילון. השעה היתה 2:50.

בדרכו לחדרו עמד ד"ר ווייס ורקד את השיר "יחי אדונו...".

את שהתחולל בבית המדרש בשעה זאת אין לתאר, מעגלים מעגלים נוצרו בקהל, כולם אמרו לחיים ואיחלו מז"ט איש לרעהו. אחרים בירכו "שהחיינו" ובמשך כל הלילה היו ריקודים של "יחי אדונו... לעולם ועד"

"והלוואי היו מדקדקים אנ"ש, ובפרט התמימים, בדברי כ"ק מו"ה אדמו"ר הכ"מ אפילו בשיחותיו ובפרט אלו משנת השי"ת והשנה שקדמה לה" (אג"ק ח"ה ע"כ)

פנינים וממתקים...

בארבעת הגליונות הקודמים נגענו בסוגיות שונות בתורתו של הרבי מלך המשיח שליט"א מהשיחות של השנים האחרונות. סוגיות שמודגש בהם המיוחדות של אותם שיחות משנות הנפלאות תנש"א-ב, אז הראה לנו מלכנו נפלאות מתורתו – 'דבר מלכות'.

לחביבותא דמלתא, נחזור שוב בקצרה על אותם נקודות שנכתבו בעבר, בהוספת רעיונות מעניינים הקשורים להני"ל. וכלשון קדשו של אד"ש מה"מ "ועל פי זה יומתק...", רעיונות קצרים הנותנים מתיקות בכל הענין.

בשני הגליונות הראשונים עסקנו להראות שאמנם תורתו של נשיא דורנו בעניני גאולה ומשיח רחבה ומקיפה נושאים רבים בגאולה, כפי שנתבאר בשיחות ומאמרים שנאמרו לאורך כל שנות הנשיאות. אך דוקא שיחות הדבר-מלכות מתייחדות (לא רק בהידוע ומפורסם שבשיחות אלו הפך הענין של משיח למושג ממשי עכשווי, שמשח נמצא כבר כאן וצריך רק לפקוח את העיניים ולראות את הגאולה בפשטות וכו', אלא אפשר למצוא בהם גם) בעומק חדש בהסברה וביאורים על כל ענינו של משיח, מעבר למה שנתבאר בשיחות עד לאותה תקופה. וכפי שצויין שם לכמה מראי מקומות בשיחות אד"ש שם אפשר להבחין בחידושים אלו.

ומעניין לציין לדברים דומים שביאר הרבי מלך המשיח עצמו על הרמב"ם, שכידוע היה הראשון שהנחיל את תורת הגאולה בצורת הלכה פסוקה וברורה, בספר ההלכות שלו 'משנה תורה'.

בשני מקומות במשנה תורה מבואר ענין הגאולה. הפעם הראשונה היא בהלכות תשובה, שם דן הרמב"ם בסוגיה של שכר ועונש, הבחירה החופשית שבידי האדם והסייעתא דשמיא מלמעלה לעבודתו, ובתוך הדברים מגיע לנושא של ימות המשיח אז יהיה סיוע אלקי מלא שיסיר מאתנו כל המונעים לקיום התורה ויאפשר לאדם לקיים תורה ומצוות בשלימות. ולכן מתאר שם באריכות את מצב העולם שיהיה בגאולה האמיתית, מצב אידיאלי של שפע אדיר המאפשר להגיע למצב של "ולא יהיה עסק כל העולם אלא לדעת את ה'".

הפעם השניה היא בהלכות מלכים בסיום וחזתם ספרו, שם מבאר ענינו של משיח והחיוב להאמין בו ולחכות לביאתו. גם שם הוא מתאר את מצב העולם שיהיה בימות המשיח, שהרי זה חלק מחיוב האמונה, להאמין שבימות המשיח יהיה העולם במצב של "לא רעב ולא מלחמה ולא קנאה ותחרות", כתיאור הרמב"ם שם.

בעין שטחית שני התיאורים בהלכות תשובה ובהלכות מלכים הנם כמעט זהים, למעט שינויי לשון קלים. אך בהדרן על הרמב"ם שנאמר בסיום הרמב"ם בשנת תשמ"ט נעמד הרבי על דיוקים אלו, ומבאר

שאלו שני תיאורים שונים לגמרי של הגאולה.

כי כאשר נמצאים במצב גלותי, אי אפשר להתאוות לגאולה במובנה האמיתי, והשגתנו בעניני הגאולה מוגבלת מאד. לכן בהלכות תשובה העוסקות בעבודת האדם בזמן הזה, מתאר הרמב"ם את ימות המשיח בצורה המתאימה למצב העולם כיום, בצורה שכל אדם יכול לתאר אותה לעצמו ולהתאוות אליה. אך כאשר הרמב"ם אוחז בהלכות מלכים, שם הנושא הוא מצב העולם כפי שיהיה לעתיד, שם מתאר הרמב"ם את אותו ענין בצורה האמיתית והעמוקה שלו. עיין שם שם בשיחה באריכות.

ואנן חסידים נעני אבתריה, בנוגע לשיחותיו הקדושות של הרבי מלך המשיח שליט"א עצמו:

בשיחות רבות עוסק הרבי בביאור עניני הגאולה והגילויים האלקיים שיהיו אז. אך המתבונן יראה כיצד בשנים היותר מאוחרות, השיחות מבארות בצורה יותר ויותר עמוקה, דרגות נעלות יותר באלקות. וכידוע שהשיחות של התקופה האחרונה ממש עוסקות בעיקר בגילוי עצמות ומהות אין סוף אשר יהודי והקב"ה הם דבר אחד ממש, וכיצד יהיה מצב האדם והעולם באותה תקופה, כאשר יהיה חדור כולו בגילוי של עצמות ומהות.

והביאור בזה כני"ל, שכדי להבין את ענין משיח לאמיתותו, חייבים להיות שם. ובענינו: דוקא באותם שיחות בהם נתבאר שכעת הגענו לזמן של משיח, דוקא באותם שיחות נתבארו מושגים חדשים ועמוקים בכל הענין של משיח. כי רק כעת כשהגיע זמן הגאולה, כשאוחזים כבר בענין של משיח בפועל, רק כעת אפשר להבין כל אותם ענינים עמוקים לאמיתתם.

מענין לענין.

בגליונו השלישי עסקנו בשיחה המופלאה של ש"פ משפטים תשנ"ב בה סיפר הרבי אודות פגישת נשיא המעצמות והסכם השלום שנחתם ביניהם, וביאר אשר זהו תוכן היעוד "וכתתו חרבותם לאתים" אשר כבר כעת רואים את "התחלת קיומו של יעוד זה בגאולה האמיתית והשלימה" "החלה פעולתו של מלך המשיח על העמים".

ונתבאר בשיחה זו יש בה לא רק סיפור דברים אלא הוראת דרך בחיינו כעת. כיצד יש להתבונן ולראות בכל מאורע את הגאולה שבו, כיצד אנו יכולים להגיע למצב אותו הרבי דורש מאתנו "שיבינו יראו וירגישו בפשטות ממש בגשמיות העולם את הגאולה האמיתית והשלימה" (ש"פ ויצא תשנ"ב).

ונקודה נוספת ועיקרית שיש ללמוד מהשיחה, שאת כל הרעש וה'טרמסקי' מהמאורע ההסטורי שאירע באותו שבוע, הסכם שלום עולמי ותחילת התגשמות נבואת ישעיה, מפנה הרבי לנקודה אחת – גילוי שמו וזהותו של משיח, "נשיא הדור משיח שבדור", "משיח מנחם שמו". הדברים אודות ישעיה ונבואתו, המלחמות והשלום החרבות והאתים נאמרים מאד בתמציתיות, ואריכות הדברים בשיחה היא אודות מלך המשיח שפעל כל זאת.

והביאור בזה יש לומר, כיון שזוהי הנקודה העיקרית בכל הגאולה הזו, "עצם הענין דביאת המשיח... שיומשך ויתגלה בעולם מלך המשיח... שידעו שזהו משיח בודאי" (הדרן על הרמב"ם תשמ"ו ס"ב-ג), וכל

ה'השגה' של הרבי...

בא' השנים, ביום שמחת תורה, כשמכרו את הפסוקים לטובת מחנה ישראל ומרכז לעניני חינוך, ניגשו כמה מהגבירים לגבאי 770 וביקשו מהם שייגשו לרבי ויאמרו לו שהם מוכנים לתת כמה שהרבי יאמר (ע"פ דעת הרבי).

כשנאמרו הדברים לרבי, השיב: "מיינע השגות איז א סאך מערער וויפל זיי טראכטן און איך גלויב ניט אז זיי זיינען גרייט צו געבן לויט מיינע השגות" [= השגותיי הם הרבה יותר מכפי שהם חושבים, ואינני מאמין שהם מוכנים לתת לפי ערך השגותי], ולכן טוב שלא יבקשו.

אולם אחרי הרצח המחריד שאירע בכפר חב"ד בשנת תשט"ז, אמר הרבי באחת ההתוועדות, שהסדר בנתינת מגבית יהיה שלאחר שכל אחד ירשום את הסכום שנתן יחד עם שמו, הוא עצמו יעבור בעת ההתוועדות על הפתקים, ואם יהיו כאלו שלא נתנו כפי שצריכים, יאמר להם כמה להוסיף.

היה אחד שהרבי אמר עליו "הוא כיוון לדעתיי", היה זה הרה"ח ר' מיכאל טייטלבוים ע"ה.